

**Τηλεγραφήματα καινούρια,
ποῦ ἔρχονται μὲ τόση φούρια.**

KINA, ἐνδεκαίδιοι—Ταραχαὶ εἰς τὸ Πεκίνον, διελύθη παραδόξως ἡ βουλὴ τῶν Βεδουίνων.
BIKTΩPIA—Μετὰ σκέψεις ὠφελίμους καὶ πολλὰς διαλύω ἐν τῷ ἅμα καὶ τὰς δύο μου βουλὰς.
ΣΑΧΗΣ ΤΗΣ ΠΕΡΣΙΑΣ, πέντε—Ἡλιεκαὶ ἄστρα, Τισσαφέρην παραδόσου, βουλευταί, διαλυθῆτε. [στήτε,
ABYSSINIOS MONAPXHΣ—Τὴν Ἑλλάδα μου μιμοῦ-
τὴν βουλὴν μου διαλύω καὶ ἀμέριμνος κοιμοῦμαι. [μαί,
Ὑστερόγραφον—Παρίσης μ' ἐθεράπευσεν ἐσχάτως,
ἀσθενήσαντα, νομίζω, κατὰ μῆκος τε καὶ πλάτος.
ΓΕΩΡΓΙΑ—Διὰ λόγους ἀφιχθέντας ἐκ τῆς Μέκας
διαλύω εἰς κινίην τὰς ὥραιάς μου γυναῖκας.
ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ—Ἀπὸ κάτω μέχρι τοῦ Καρπεταρία
διαλύω τὰς βουλὰς μου εἰς τεμάχια μυρία.
ΙΝΔΙΑΝΑ—Διαλύω τὰ νερά μιᾶς μου λίμνης
ἐν εὐχαῖς καὶ ψαλμοφδίαις, ἐν ὁργάνοις τε καὶ ὕμνοις..
Διαλύω, διαλύεις, διαλύει ὡς τὰ στραβά
καὶ διάλυσιν κηρύττω...

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΤΟΥ ΧΑΒΑ

Περικλέτος, Φασουλῆς,
καὶ διάλυσις Βουλῆς.

- Φ.—Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος καὶ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων, βλέπων πῶς εὐρισκόμεθα μέσφ φρικτῶν κινδύνων, καὶ ἔχων ὑπ' ὄψιν Σύνταγμα, ἄρθρον πενήντα τρία, σὰς διαλύει, κύριοι, καὶ μένετε ὅσα κρύα.
- Π.—Μωρὲ τί λές; παραμιλεῖς; ὀλίγον ἐξηγήσου.
- Φ.—Βρὲ τί ὀλίγον καὶ πολὺ;.. σοῦ λέγω «διαλύσου», διότι ὁ Γεώργιος καὶ ἀναξ τῶν Ἑλλήνων, βλέπων, καθὼς σοῦ ἔλεγα, τὸ πλῆθος τῶν κινδύνων, καὶ ἔχων ὑπ' ὄψιν Σύνταγμα, ἄρθρον πενήντα ἓνα, μὰς διαλύει, κύριε, καὶ φεύγει γιὰ τὰ ξένα.
- Π.—Παρακαλῶ, βρὲ ἀδελφέ, ὀλίγον ἐξηγήσου.
- Φ.—Σοῦ εἶπα «κινδυνεύομεν», σοῦ λέγω «διαλύσου».
- Ἀφοῦ λοιπὸν τὴν ἐντολὴν κατέθηκεν ἐκεῖνος, ὁ ἄλλος εἰς τ' Ἀνάκτορα προσῆλθεν εὐφροσύνως, καὶ ἀφοῦ πολλὰ ὠμίλησε μετὰ τῶν Ἀνακτόρων περὶ καπνοῦ, περὶ κρασιοῦ καὶ ἐν γένει περὶ φόρων, ἔκτεινος τὴν διάλυσιν τοῦ ἔδωκε ὅτ' ἐξέρχεται, χωρὶς οὐτ' ὁ Θεόδωρος ἀκόμη νὰ τὸ ξέρη.
- Λοιπὸν πηγαίνει ὅτ' ἐν Βουλῇ, ζητεῖ ἐμπιστοσύνη, καὶ ἡ Βουλὴ μὲ τέσσερες δυσκόλως τοῦ τὴν δίνει· μὰ δὲν ἀρκεῖται εἰς αὐτό, Σταθῆτε τοὺς φωνάζει, καὶ ἀμέσως τὸ Διάταγμα ἀπὸ τὴν τσέπη βγάζει, καὶ ὥς ποῦ νὰ πῆς ἐπὶ φοραῖς «ψυχὴ μου ὅσα Πα-
[τήσα],
τοὺς διαλύει, φίλε μου, καὶ ὅλους τοὺς πλάνει λύσσα. Τοῦ Δεληγιάννη κόντεψε νὰ τοῦλθῃ ἐκλαμψία, ὁ Παππαμιχαλόπουλος ἔπαθ' ἐπιληψία; ἐβόησεν ὁ ἀγαθὸς τὴν γλῶσσαν Στεφανίδης, ἔγινεν ὡς σουδάριον ὁ κύριος Λεβίδης, ὁ κύριος Ζυγομαλᾶς μὲ τὸν Δημητρακάκη ἔτρεξεν εἰς τὸ σπῆτί του διὰ τὸν Ἀκινάκη,

ποῦ τοῦσταιλε ὁ βασιλεὺς ὁ τῆς Ἀβυσσινίας, ὁ Πετμεζᾶς ἐμούγκρισε μετὰ πολλῆς μανίας, ὁ Δεληγιώργης ἔπεσε ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ὁ Βασαρδάνης τράβηξε μὲ λύσσα τὰ μαλλιά του, Πετσάλης μετανόησε ποῦ ἄλλαξε τὸ κόμμα, ὁ Μεσσηνέζης ἔμεινε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα, ἀμέσως τὴν ἐπιτροπὴν ἔθυμήθη ὁ Δουζίνας, καὶ τοῦ Σταμούλη τὰ σκυλιὰ ἐψόφησαν τῆς πείνας· ἐρρίγησ' ὁ Ῥηγόπουλος, ἐκύτταξε τὸ βῆμα, καὶ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ἐσκέφθη παρα-
ὁ Μάνδαλος τὸ γεγονός· ἀκόμη δὲν πιστεύει, [χοῖμα,
ὁ Μπέης δὲν κατάλαβε καθόλου τί συνέβη, καὶ μὲς ὅτ' ἐκείνη διαλύσεως τὴ ζάλη καὶ τὴ χάβρα πολλοὶ ἐσυλλογίσθησαν πῶς θάβγουν ἀπ' τὰ μαῦρα.

—Μωρὲ τί λές;

Μὰ τὸ σταυρό!..

Φ.—

Π.—

Φ.—

Μωρὲ τί λές;

Ἀλήθεια!

Ἀχ! μοῦρχειται μία φωνὴ νὰ βγάλω ἀπ' τὰ στήθια καὶ νὰ εἰπῶ: Ἀπόγονοι δὲν εἴμεθα ἐκείνων, καὶ ἔτσι διαλυόμεθα ἐν μέσφ τῶν κινδύνων; Ὡς εἰς πανένδοξοι σκίαι τῶν ἱερῶν προγόνων, ἐσεῖς ποῦ ἀνυψώσατε πληθῶραν Παρθενόνων, Φειδία, Πλάτων, Μένιππε, Πραΐδη, Πραξιτέλη, Βελλερεφόντη, Σαγραντῆ, Σωκράτη καὶ Σκαρβέλη, σπεύσατε εἰς βοήθειαν ἡμῶν τῶν ψωραλέων, διότι θὰ διέλθωμεν ἀγῶνα φρικαλέον.

Π.—Λοιπὸν;

Φ.—

Λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, παρασκευάσου πάλιν, διότι βλέπω ἐκλογῶν φρικτὴν ἀνεμοζάλην.

Τὸ κατ' ἐμὲ θὰ ἐκτεθῶ μετὰ τῶν ἄλλων φίλων, ἂν καὶ γνωρίζω, ἀδελφέ, ὅτι θὰ φάμε ξύλον· ἀλλ' ὅταν πρόκειται κανεὶς ν' ἀγωνισθῇ μὲ θάρρος, πρέπει καὶ εἰς τὴν ῥάχη του νὰ δέχεται πᾶν βάρος.

Τίνα τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντά μας, καὶ ποῖα τὰ ὑπάρχοντα καὶ τὰ συμφέροντά μας;

Κατὰ τὰ περὶ ἐκλογῶν καὶ βουλευτῶν ἐν γένει, ἔμπορεῖ καθένας βουλευτῆς ἐλεύθερα νὰ βγαίη· ἔμπορεῖς ἐσύ, ἔμπορῶ ἐγώ, ἔμπορεῖ καὶ ὁ Καραβίδας, καὶ συνελόντι ἅπαντες τρέφουν γι' αὐτὸ ἐλπίδας.

Π.—Καὶ ποῖοι θὰ ἔβγουν βουλευταί, βρὲ Φασουλῆ, νομίζεις;

Φ.—Τόσο σπουδαῖο ζήτημα ποσῶς μὴ τὸ ἐγγίξῃς.

Ἄδονται μὲν περὶ αὐτῶν πολλὰ τε καὶ ποικίλα καὶ ὁμιλοῦν περὶ Βουλῆς ἀμφοτέρω τὰ φύλα, ἀλλὰ τὸ γεννησόμενον, ἀλλὰ τὸ τί θὰ γίνη, αὐτὸ κανεὶς δὲν εἴμπορεῖ εὐκόλως νὰ τὸ κρίνῃ. Τὸ μόνον, ὅπερ δύναται κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ, εἶναι πῶς μπόλικος παρὰς ὅσας ἐκλογὰς θὰ πέσῃ, καὶ διὰ τοῦτο, Περικλῆ, παντοιοτρόπως πρέπει νὰ βάλωμε καὶ ἡμεῖς οἱ δὲ ὀλίγα λιανὰ ὅτ' ἐν τσέπῃ, καθόσον εἶναι ἄτιμον μέσφ φρικτοῦ τραμπούκου μόνον ἡμεῖς νὰ μένωμεν ἄνευ ἐνὸς σουρτούκου.

Π.—Καὶ δὲν μοῦ εἶπες, μασκαρᾶ, πῶς βουλευτῆς θὰ γίνη;

Φ.—Ἀλλ' ὅμως ἀδιάφορος ἔμπορεῖς ποτὲ νὰ μείνης, ὅποταν βλέπῃς τάλληρα, ὅποταν βλέπῃς λίραις, καὶ σὺ δὲν ἔχεις, μὲν ἀμί, τοῦλάχιστον μπακίρας; Τοιαῦτα, φίλε Περικλῆ, συμβαίνουν εἰς τὰ Κράτη, ὅποταν τὴν διάλυσιν πετοῦν ἀπ' τὸ Παλάτι ἔτσι γιὰ ψύλλου πῆδημα, διότι ἔτσι θέλει, καὶ δι' αὐτὸ ἔθυμήθηκα ἀπόψε τὸν Σκαρβέλη.

Π.—Θαρρῶ πῶς δὲν τῆς ἔφαγες ὅτ' ἐπερασμένο φύλλο, καὶ διὰ τοῦτο σήμερα πάρε διπλὸ τὸ ξύλο.